

Gisèle Pelicot: Man kan være både bedraget og have levet noget ægte

Gisèle Pelicot, der i årevis blev udsat for overgreb organiseret af sin egen mand, debuterer som forfatter med selvbiografien "Hyldest til livet". Foto: Pascal Ito

CHRISTEL SKOUSEN THRANE

17.02.2026

BØGER // ANMELDELSE – I næsten ti år blev Gisèle Pelicot bedøvet og voldtaget af mere end 50 mænd i sit eget hjem. Det var hendes egen ægtemand, der organiserede overgrebene. Nu debuterer hun som forfatter med den særdeles velskrevne selvbiografi *En hyldest til livet*. “Sjældent har jeg slugt en bog så hurtigt”, skriver Christel Skousen Thrane. “Ikke på grund af skandalens omfang, men på grund af den måde, hun skriver på. Hun trækker fortællingen helt ned i hverdagen. Ind på morgenbordet. Ind i ægteskabets rutiner. Ind i et liv, der kunne ligne dit og mit.”

Forfatter: Gisèle Pelicot i samarbejde med Judith Perrignon

På dansk ved: Peer Bundgård

Forlag: Politikens Forlag

Udkom: 17. februar 2026

I næsten ti år blev Gisèle Pelicot bedøvet og voldtaget i sit eget hjem. Overgrebene blev organiseret af hendes ægtemand, Dominique Pelicot, der rekrutterede fremmede mænd online og filmede det hele. I december 2024 blev han **idømt 20 års fængsel**, og 51 mænd blev dømt for voldtægt.

Under retssagen insisterede Gisèle Pelicot på fuld åbenhed. “Skammen skal skifte side,” sagde hun – og valgte, at offentligheden skulle kunne følge sagen og se, hvad der var blevet gjort mod hende.

Nu fortæller hun selv historien. Sjældent har jeg slugt en bog så hurtigt. Ikke på grund af skandalens omfang, men på grund af den måde, hun skriver på. Hun trækker fortællingen helt ned i hverdagen. Ind på morgenbordet. Ind i ægteskabets rutiner. Ind i et liv, der kunne ligne dit og mit.

 Hun tvivlede på sin egen krop, før hun tvivlede på ham.
Overgrebet var ikke kun fysisk. Det var systematisk. Psykologisk

Bogen åbner ikke i retten, men i køkkenet. Hun dækker altid morgenbordet aftenen før. Kopper, tallerkener, marmelade. Orden og forudsigelighed som værn mod natten. Den stilfærdige begyndelse gør det desto mere foruroligende, når virkeligheden langsomt slår sprækker.

Vi følger hende fra barndommen og frem til tiden efter retssagerne – både den første og den anden, hvor alle bliver dømt. Vi følger hendes forelskelse i den mand, hun oplevede som omsorgsfuld og tryk. Og vi mærker hendes uendeligt langsomme erkendelse af, hvad hun har været udsat for – og hvem hun har levet med. Hun troede, hun havde et godt ægteskab.

En betænksom mand, der gik med hende til læger, da hun blev mere og mere glemsom, pludselig slingrede under kørsel, fik smerter i mave og underliv og vågnede med uhyggelige drømme. Han støttede hende, troede hun.

I virkeligheden kontrollerede han fortællingen. Han talte med lægerne. Styrede forklaringerne. Hun tvivlede på sin egen krop, før hun tvivlede på ham. Overgrebet var ikke kun fysisk. Det var systematisk. Psykologisk. På de sidste sider skriver hun om de spørgsmål, hun en dag vil stille ham i fængslet. Om han nogensinde følte medlidenhed. Om han virkelig også har mishandlet deres datter. Om han er i stand til at tage et menneskes liv. Retten har afsagt sin dom. Hendes behov for at forstå er ikke afsluttet.

Bogens styrke ligger i netop den langsomhed. Hun forstår ikke alt på én gang. Hun

kæmper med benægtelse, tvivl og behovet for sammenhæng. Hun skriver ikke polemisk. Hun skriver menneskeligt.

Bogens dybeste smerte

Og så er der alt det med børnene. Hendes elskede børn. I begyndelsen står de som en mur omkring deres mor. De rejser fra hele Frankrig for at være hos hende. Beskytter hende. Elsker hende. Men efterhånden som sandheden folder sig ud, bliver smerten mere kompleks.

Hun skriver et sted – i en formulering, der rammer hårdt – at man ofte påstår, at traumer fører ofre tættere sammen. At lidelse svejser familier sammen. Hun konstaterer nøgternt, at det ikke passer. De har aldrig været længere fra hinanden end i hver deres måde at håndtere sorgen på.

Traumet samler dem ikke. Det splitter dem. Særligt forholdet til datteren står som et åbent sår i bogens slutning. **Datteren er overbevist om, at hun selv har været udsat for mere end de skjulte sexvideoer, faderen er dømt for.** Moderen tror ikke, at datteren er blevet bedøvet og voldtaget. Datteren nægter at acceptere den forklaring. Begge forsøger at beskytte sig selv. Begge bærer på smerte.

 Bogens styrke ligger i netop den langsomhed. Hun forstår ikke alt på én gang. Hun kæmper med benægtelse, tvivl og behovet for sammenhæng

Her viser bogen sin største styrke: Den tilbyder ingen enkle løsninger.

Gisèle Pelicot insisterer på, at kærlighed er løsningen. Hun insisterer på, at mænd ikke er svin som udgangspunkt. Hun vil gøre op med et patriarkalsk samfund, hvor kvinden bærer skammen. Men hun nægter at gøre mænd til en samlet fjende. Hun tror grundlæggende på, at mænd og kvinder hører sammen. At de skal elske hinanden. Den position er stædig, næsten provokerende i sin insistensen på håb.

Hun nægter også at lade 50 års liv blive reduceret til løgn. Hvis alt var falsk, hvis hele ægteskabet var et bedrag, hvad bliver der så tilbage af hende selv? Hun holder fast i minderne om den ægte forelskelse. I deres fælles drømme. I den far, han faktisk var for deres børn, da de var små. I de øjeblikke, der var virkelige.

Hun ved, hvad han har gjort. Men hun nægter at lade én sandhed opsluge alle andre. Det er måske bogens mest radikale pointe: Menneskets psykologi er ikke sort-hvid.

Man kan elske minder, selv når man må forlade mennesket. Man kan være både bedraget og have levet noget ægte.

“Gisèle Pelicot insisterer på, at kærlighed er løsningen. Hun insisterer på, at mænd ikke er svin som udgangspunkt. Hun vil gøre op med et patriarkalsk samfund, hvor kvinden bærer skammen. Men hun

Gisèle Pelicot insisterer på at være et helt menneske – ikke blot ‘kvinden med de 200 voldtægter’

Der er ingen tvivl om, hvad Dominique Pelicot er: en voldsmand. En mand, der har orkestreret systematiske overgreb og fortjener sin straf. En mand, der – som hans datter råber til ham i retten – fortjener at dø alene i fængslet, som en hund.

Men han er også andet. Og netop den erkendelse er ubærlig. For hvis verden kunne deles op i rent ondt og rent godt, ville den være lettere at forstå. Sådan er den ikke.

“Hun skriver sig ud af symbolet og ind i menneskeligheden. Hun insisterer på kompleksiteten, hvor andre kræver entydighed

Det gælder også ofrene. De er ikke kun ofre, de er hele mennesker. Og det gælder for Gisèle Pelicot selv. Hun vil ikke reduceres til “kvinden med de 200 voldtægter”. Hun vil være et helt menneske.

Det lykkes hende. Hun skriver sig ud af symbolet og ind i menneskeligheden. Hun insisterer på kompleksiteten, hvor andre kræver entydighed.

Det er en vigtig bog. Det er også en usædvanligt velskrevet bog. Og man håber, det ikke bliver den sidste. For fortælle levende – det kan hun. Men jeg håber endnu mere, at hendes datter læser den. Og at de finder hinanden igen.

Om forfatteren

Gisèle Pelicot (f. 1952) blev kåret til årets person 2024 i en fransk meningsmåling, og avisen The Independent udråbte hende til den mest indflydelsesrige kvinde i 2025. Senest er hun blevet tildelt Frankrigs fornemste civile orden, Æreslegionen.

Læs mere af [Christel Skousen Thrane her](#).

Frankrig

Gisèle Pelicot

kærlighed

overgreb

POV Weekend

Voldtægt

CHRISTEL SKOUSEN THRANE

Christel Skousen Thrane er journalist, iværksætter og forfatter.

Det skal motivere, inspirere og påvirke samfundet omkring hende, før det for alvor interesserer

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.

25 kr./md.

Overblik

TOPHISTORIER

SENESTE

DEBAT

PODCAST

POV STUDY

SPONSOREREDE ARTIKLER

SKRIBENTBASEN

POV STUDY

Chefredaktion

POV International

OM POV

REDAKTION

SKRIBENTERNE

GÆSTESKRIBENTER

SAMARBEJDSPARTNERE

DEBATREGLER

BLIV MEDLEM

HANDELSBETINGELSER

COOKIES & PRIVATLIV

Fagredaktion